

POSTANOWIENIE

20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. M. i M. H.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Mazowieckiemu i Gminie H.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Wojewody Mazowieckiego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 1 marca 2023 r., I ACa 737/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

AD

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa – Wojewoda Mazowiecki wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 1 marca 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa K. M. i M. H. przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie Mazowieckiemu i Gminie H. o zapłatę.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą z naruszenia art. 154 u.g.n., art. 361 § 2 k.p.c. oraz art.

363 § 1 k.p.c., z których wynika nakaz ustalenia wysokości odszkodowania w oparciu o stan majątku z chwili wyrządzenia szkody. Zdaniem pozwanego wycena majątku została dokonana na dzień późniejszy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący zakwestionował skonkretyzowany element stanu faktycznego, jakim jest wycena bezprawnie wywłaszczonej nieruchomości. Uczynił to zarazem wadliwie, zważywszy że na str. 21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazano, że podstawą dokonywania wyliczeń była data wyrządzenia szkody, tożsama zresztą z datą przyjętą w wywodzie skarżącego.

Na marginesie należy przypomnieć, że zarzuty dotyczące postępowania dowodowego i ustaleń faktycznych nie mogą zaś znaleźć się w skardze kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Jest to logicznie uzasadnione, ponieważ Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c. *in fine*).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

AD

[ał]